

produkty, necht' již jsou uzavírány v tuzemsku, nebo na burse cizozemské, neboť zákon v tomto směru nerozeznává. K obilí patří i kukuřice, neboť i tato jest obilninou. Názor odvolatelův, že na cizozemské obchody lze vztahovati jen § 12 cit. zákona, jenž předpokládá, že byly zvláštním ministerským nařízením dotyčné obchody zakázány, jest sice uváděn v Komentáři Staub-Pisko v dodatku ke čl. 357, avšak dle stálé judikatury nejvyššího soudu (viz rozh. 6124, 6971, 7490, 8349, 10636 a 10781 Sb. n. s.) vztahuje se zákaz § 10 citovaného zákona i na termínové obchody s obilím, byť i byly uzavřeny v cizině. Termínové obchody bursovní s obilím dlužno považovati za hry a sázky (§§ 1270—1272 obč. zák.). Poskytl-li tedy žalobce žalovanému zápůjčku zaplacením zálohy (krytí) a tím pomocné ruky ku provedení termínového obchodu obilního, nemůže žádati vrácení zápůjčky, kterou poskytl k tomuto zaplacenému hernímu účelu (§ 1174 odst. 2 obč. zák.). Účelem tohoto ustanovení bylo podle motivů k třetí dílčí novele použití všech prostředků ke stížení náhodných her a je předpis ten vztahovati nejen na zápůjčky dané přímo hráči k zakázané hře, nýbrž i na všechny zápůjčky dané proto, by zakázaná hra byla umožněna. Není proto žalovatelnou zápůjčka daná vědomě k umožnění zakázaného termínového obchodu s obilím, neboť úmysl zapůjčitelův nesl se k tomu, by umožnil zápůjčkou zakázanou bursovní hru, čímž splněna náležitost poslední věty § 1174 obč. zák. (srovnej rozh. 3414 Sb. n. s.). Žalobce se nemůže vymlouvat, že neznal nedovolenost obchodu toho, neboť neznalostí zákona nelze se omlouvat (§ 2 obč. zák.).

### Čís. 14889.

#### K § 39 čís. 1 ex. ř.

**K případům v tomto předpise uvedeným náleží i zánik prozatímního opatření jako exekučního titulu uplynutím doby, na kterou bylo povoleno.**

(Rozh. ze dne 24. ledna 1936, R I 3/36.)

Vymáhající věřitelka vedla proti povinnému na základě prozatímního opatření, povoleného jí do pravoplatného skončení sporu o rozvod manželství, exekuci zabavením a příkázáním pense povinného s obmezením podle zák. čís. 314/20 Sb. z. a n. Prv ý s o u d k návrhu povinného zastavil podle § 39 čís. 1 ex. ř. exekuci ke dni 28. června 1935, kdy rozsudek o rozvodu manželství jeho s vymáhající věřitelkou stal se pravoplatným. R e k u r s n í s o u d návrhu nevyhověl proto, že pravoplatností rozsudku nebyla zrušena ještě účinnost prozatímního opatření, jehož se rozsudek netýkal, a že by se mohl povinný domáhati zastavení exekuce jen, kdyby byla vymáhající se svými nároky plně uspokojena, což ani netvrdil.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

## D ů v o d y:

Prozatímní opatření, jež povoleno bylo na dobu až do pravoplatného skončení sporu o rozvod manželství, zaniklo dle § 391 (§ 399 odst. 1) ex. ř. dnem, kdy rozsudek v onom sporu vydaný nabyt právní moci, a proto nebylo důvodu nepovoliti zrušení exekuce dle § 39 č. 1 ex. ř. dnem pravoplatného skončení sporu, ježto tím byl exekuční titul, totiž prozatímní opatření, zrušen, i když se tak nestalo výslovným soudním výrokem.

## Čís. 14890.

**Řízení rozlukové. V dovolacím řízení o rozluce manželství lze s úspěchem opakovati návrh na výslech svědka o rozlukovém důvodu, nemohl-li svědek býti slyšen v řízení před nižšími soudy.**

(Rozh. ze dne 24. ledna 1936, Rv I 2412/35.)

Manželství stran bylo rozloučeno z viny obou manželů (hluboký rozvrat manželství), při čemž nižší soudy vinu žalujícího manžela shledaly v tom, že se po dobrovolném rozvodu manželství dopustil cizoložství. V řízení před prvním soudem nabídla žalovaná důkaz svědkyní S-ovou o tom, že žalobce již v době spoluzití manželů porušoval manželskou věrnost a že skoro ničím nepřispíval k nákladům společné domácnosti. Důkaz ten nebyl proveden, poněvadž svědkyně S-ová nemohla býti pro neznámý pobyt vypátrána. Žalovaná teprve v dovolání oznámila její adresu a uplatňujíc dovolací důvod č. 2 § 503 c. ř. s. žádá zrušení rozsudků nižších soudů za účelem provedení nabízeného důkazu.

*Nejvyšší soud uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.*

## D ů v o d y:

Byly-li by okolnosti, o nichž byl nabídnut důkaz S-ovou prokázány, mohlo by to míti vliv na jinaká posouzení zavinění manželova na hlubokém rozvratu manželství, který jest tu jediným důvodem rozlukovým, zejména když pak by se nedalo tvrditi, že žalovaná křivě obviňovala žalobce z manželské nevěry a z toho, že odcizoval věci jí náležející. Také nadávky s její strany prvním soudem zjištěné mohly by se pak snad objeviti v jiném světle, kdyby bylo zjištěno, že byly proneseny v omluvitelném rozčilení, vyvolaném závadným chováním manželovým. Není tedy vyloučeno, že by výslechem svědkyně S. mohly býti zjištěny okolnosti, pro které by bylo lze uznati na převážnou vinu žalobce na hlubokém rozvratu manželství. Rozluku manželství z důvodu hlubokého rozvratu lze však povolit jenom tehdy, nestíhá-li žalujícího manžela převážné zavinění na rozvratu (§ 13 h) rozl. zák.). Otázka zavinění náleží k rozlukovému důvodu (srov. na příkl. rozh. č. 11731 Sb. n. s. a j.) a lze také v dovolacím řízení uplatniti nové okolnosti a průvody sloužící k vyvrácení rozlukového důvodu (rozh. č. 14192 Sb. n. s.), tím spíše